

РЕШЕНИЕ

№ 2964

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1735** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс, вр.чл.63, ал.1, изр.второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“-С., против Решение от 02.12.2019г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 96-ти състав, постановено по нахд № 14569/2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да бъде потвърдено процесното наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – [фирма], редовно призован не изпраща представители и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Наказателно постановление № 22-006031/21.08.2019г., издадено от Директор

дирекция "ИТ"-Софийска област, на ответникът по касация, е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева, на основание чл.416, ал.5, за нарушение по чл.415, ал.1 от Кодекса на труда.

С касираното съдебно решение СРС е отменил наказателното постановление. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал всички необходими гласни и писмени доказателства, приобщил ги е по реда на чл.283 от НПК и е обосновал своите прави изводи, че в хода на административнонаказателното производство са съществени процесуални нарушения, които са ограничили правото на защита на наказаното лице.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

Съдът намира, че атакуваното решение на СРС, НО, 96-ти състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

От фактическа страна.

Районният съд правилно е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която настоящата инстанция споделя изцяло, поради което не намира за необходимо да я преповтаря.

Въпреки правилото установяване на фактите, СРС е достигнал до погрешни правни изводи.

По делото не се спори, че дружеството е работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ и като такъв участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители. Съдържанието на трудовото правоотношение е уредено в чл. 124 от КТ, която регламентира правата и задълженията на страните по това правоотношение. По силата на визираната правна норма работникът или служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение следва да става в установените срокове /чл. 128, т. 2 от КТ/.

Според разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки, като според т. 1 дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Съгласно чл. 405 от КТ принудителните административни мерки по ал.1 на предходния член могат да се обжалват по реда на АПК. Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на административно наказание по чл. 415, ал. 1 от КТ - имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв.

Видно от данните по делото, в настоящия случай на [фирма] в качеството му на работодател, е издадено задължително предписание със срок на изпълнение 28.02.2019 г., подлежащо на предварително изпълнение по силата на закона – чл. 405, изр.2-ро от КТ. По делото няма данни и не се твърди това предписание да е било оспорено, съответно отменено с влязъл в сила съдебен акт. Към датата на извършване на нарушението единственото сигурно обстоятелство е било, че в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. не са представени от работодателя доказателства за изпълнението на даденото му задължително предписание. Дали е изплатил дължимото възнаграждение на някой от тях или частично плащане спрямо един или всички не означава, че задължението е погасено, респ. отговорността е отпаднала. Безспорно, влезлият в сила индивидуален административен акт, с който се дават указания по чл.404, ал.1 КТ се ползва със стабилитет, подлежи на изпълнение и не може да бъде ревизиран от гл.т. на неговата законосъобразност по реда на ЗАНН.

На следващо място следва да обсъди мотивите на въззивния съд, относно допуснатите процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, въз основа на което е отменено наказателното постановление. Според СРС в процесното НП е посочено, че дружеството не е изпълнило даденото с Протокол № ПР1843030/18.02.2019г. предписание под № 1, докато словесно е описал това под I№ 2. Тези мотиви не се споделят от касационната инстанция, според която погрешното посочване на предписанието като цифрово изражение не представлява нарушение на установените със ЗАНН процесуални правила за ангажиране на административнонаказателна отговорност, а по-скоро се касае за техническа грешка. Както вече се спомена, при връчване на протокола работодателят е запознат с дадените му предписания, поради което за него не съществува неяснота по отношение на волята на наказващия орган. Дори да се приеме, че погрешното посочване на съответната точка е нарушение, то не е от категорията на съществените. Съгласно трайно установената практика съществено е това нарушение на процесуалните правила, при което на наказаното лице е ограничено правото на защита и е пречатствана възможността му адекватно да я организира. В случая на дружеството е дадено предписание да изплати уговорено трудово възнаграждение на конкретно изброени работници, което не е извършено. Като е приел обратното, районният съд е постановил материално незаконосъобразно решение, което подлежи на отмяна.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС е неправилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Водим от горното Административен съд-София-град, V-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 02.12.2019г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 96-ти състав, постановено по нахд № 14569/2019г. и вместо него ПОСТАНОВИ :

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-006031/21.08.2019г., издадено от Директор дирекция "ИТ"-Софийска област, с което на [фирма], с ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2500 лева, на основание чл.41б, ал.5, за нарушение по чл.415, ал.1 от Кодекса на труда.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.